

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.534/2010/7. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Somodi László ügyvéd (5000 Szolnok, Veder u. 20. szám) által képviselt felperes neve, címe felperesnek - a Dr. Tiborcz Attila ügyvéd (5000 Szolnok, Dózsa Gy. u. 22.) által képviselt alperes neve, címe alperes ellen végrendelet érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Jász-Nagykún-Szolnok Megyei Bíróság 16.P.20.319/2008/96. sorszámú ítélete ellen a felperes által 97. és 99. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 40 000 (Negyvenezer) forint általános forgalmi adót tartalmazó 160 000 (Egyszázhatvanezer) forint másodfokú perköltséget és külön felhívásra térítsen meg az államnak 315 000 (Háromszáztizenötezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az 1924-ben született **K. K.** 2007. augusztus 11-én hunyt el, alakilag érvényes végintézkedés hátrahagyásával. 2007. április 19-én Sz.-on az 1964-ben született m.-i lakos alperes javára végrendelkezett, akivel - lévén mindketten özvegyek - társ keresőn keresztül 2004. őszén ismerkedett meg. Az alperes külön lakásának és háztartásának fenntartása mellett a néhairól haláláig gondoskodott, ellátta a háztartását, szeretetet nyújtott neki, szükségleteiben segítségére volt. Az örökhatyó a naplóbejegyzésében az alperest asszonykájának nevezte, szerette, elégedett volt vele és teljes bizonyossága volt afelől, hogy betegségében őt ápolja, gondozza, halála esetén tisztességgel eltemetteti.

Az örökhatyó törvényes örökhatyói a testvérei, akik közül hárman a végrendeletet elfogadták, a felperes azonban annak érvényességét vitatta azzal, hogy azon az örökhatyó

aláírása nem valódi. A közjegyző a hagyatékot végrendeleti örökösként ideiglenes hatállyal az alperesnek adta át.

A felperes keresetében a végrendelet érvénytelenségének megállapítását és örökrésze kiadását kérte. Álláspontja szerint a végrendeletet nem a testvére írta alá, nem is volt végrendelkezési szándéka. Erre utaló körülményként hivatkozott arra, hogy a végrendelet keltét követő 1 héten belül, 2007. április 25-én az örökhagyó felkereste **K. Z.** nevű testvérét, akivel együtt jelentek meg a **j.-i** temetőben, ahol a temetőgondnok előtt a csatolt, az örökhagyó által is aláírt jegyzőkönyvben kijelentették, hogy az édesapjuk sírjába kívánnak temetkezni és a sírhelyet megváltják. Az alperes az örökhagyó akaratával szemben őt M.-n temette el, hamvasztás után, holott az örökhagyó koporsós temetést akart. A végrendelet érvényességét megkérdőjelező körülményként kérte értékelni, hogy a végrendeleti tanúk az alperes barátnője és annak fia, holott az örökhagyó végrendelkezése esetén az lett volna a természetes és életszerű, ha a lakókörnyezetéből vagy a saját ismeretségi köréből választ végrendeleti tanút. Hivatkozott arra, hogy az általában szokásos gyakorlattal szemben a végrendelet csak 1 példányban készült, s hogy az alperes az örökhagyó kórházi kezelése idején még életében több fuvarral ingóságokat szállított el a lakásból.

A perben beszerzett írásszakértői vélemények közül **U. J.** írás-szakértőnek az aláírásnak nem az örökhagyótól származását megállapító véleményét fogadta el a perben rendelkezésre álló, további, az aláírás valódiságát megállapító írásszakértői véleményekkel szemben, és a szakértői bizonyítás továbbfejlesztését kérte oly módon, hogy a bíróság bizottsági írásszakértői véleményt szerezzen be.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy a perben három írásszakértői vélemény és a két végrendeleti tanú vallomásával bizonyította a végrendeleten az örökhagyó aláírásának valódiságát, ezért a további szakértői bizonyítás elrendelését ellenezte. A végrendeleti tanúk személyére magyarázatként arra hivatkozott, hogy szándékosan nem kívánta az örökhagyó a végrendelkezését a közvetlen környezete tudomására hozni. Az örökhagyó végrendelkezési szándékát bizonyítják a naplóbejegyzései is. Az örökhagyó M.-n és hamvasztásos temetést kívánt, az urnasírhelyet 2007. április 17-én saját maga váltotta meg, amit a csatolt számla is bizonyít. Vitatta a 2007. április 25-én csatolt jegyzőkönyv hitelességét, mivel az nem teljes bizonyító erejű magánokirat, s a jegyzőkönyv keltének napján az örökhagyó ilyen célzatú utazásáról tudomása nem volt. Elmondta, hogy az örökhagyóval ő kereste fel a **j.-i** temető gondnokát a **m.-i** sírhely megváltása után, mert az örökhagyó abban a tudatban volt, hogy a testvére a síremlékre és a sírhely megváltására átadott pénze felhasználásával neki a családi sírhelyben sírhelyet váltott, ám kiderült, hogy ez nem így történt. Ezért testvérétől - eredménytelenül - a pénz visszafizetését kérte, és reá úgy megharagudott, hogy haláláig nem is békült ki vele. Arról nincs tudomása, hogy a végrendeletet ki gépelte. Az örökhagyó betegsége idején a saját ingóságait szállította el a lakásból. Előadta továbbá, hogy az örökhagyó egyik testvérével sem volt bizalmi viszonyban, közeli kapcsolatban. Az örökhagyó M.-n eltemettetésével a végakaratát teljesítette.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte az alperest a felperes javára 630 386 forint perköltség 15 napon belüli, s az állam javára 315 000 forint illeték külön felhívásra történő megfizetésére.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás adatait a Pp. 206. §-a (1) bekezdésének megfelelően összességében értékelve az a meggyőződése alakult ki, hogy az örökhagyó az alperes javára végrendeletet, a végrendeletet az örökhagyó írta alá. E meggyőződését alátámasztó bizonyítékként jelölte meg a végrendeleti tanúkat, akik vallomásukban egybehangzóan adták elő a végrendelet aláírásának körülményeit, így azt is, hogy a szobában kizárólag az örökhagyó, valamint ők ketten voltak jelen és az örökhagyó a végrendeletet előttük írta alá. Részletesen ismertette a lefolytatott szakértői bizonyítás eredményét, az egyes szakértők írásbeli véleményét és tárgyalási nyilatkozatait. Így ismertette, hogy az elsőként kirendelt **U. J.** szakértő előbb kategorikusan, majd nagy valószínűséggel, aztán ismételten kategorikusan az aláírásnak nem az örökhagyótól származását állapította meg. Előbb határozottan állította, hogy sem a kézi hamisítás fizikai nyomait, sem technikai hamisítás nyomait nem találta, ezt meg is erősítette, majd a kézi hamisítást kizáró véleményét módosította, és a kézi hamisításra jellemző sajátosságokat vélt felfedezni. Miután Dr. **T. E.** az alperes felkérésére készített magánszakértői véleményében kategorikusan az aláírásnak az örökhagyótól származását állapította meg, és a kézi- és technikai hamisítást kizárta, és ezen véleményét tanúvallomásában is fenntartotta, a két vélemény közötti ellentmondás feloldása végett a Grafológiai Intézettől szerzett be szakvéleményt. Az Intézet részéről **Bné P. A.** igazságügyi szakértő véleményében nagy valószínűséggel állapította meg az aláírás valódiságát, és miután a három szakértő együttes meghallgatása sem vezetett az ellentmondások feloldásához, a felek közös kérelmére Dr. **K. L.** szakértőt bízta meg szakvélemény elkészítésével, akinek minden kétséget kizáróan az aláírás valódi kézeredetét megállapító véleményét személyes meghallgatása után aggálytalannak találta és ítélezése alapjául fogadta el. A szakértő személyes meghallgatásakor megerősítette az írásbeli véleményét, írásbeli véleményében és személyes meghallgatásakor is magyarázatot adott arra, hogy **U. J.** szakértő szakvéleménye miért nem vehető figyelembe, és határozott választ adott arra is, hogy **Bné P. A.** szakértő véleményének irányultsága helyes, és miért rekedt meg a valószínűségi véleménynél, és nyilatkozott arra is, hogy Dr. **T. E.** magánszakértő véleményével miért tudott teljes egészében egyetérteni. Ezért Dr. **K. L.** szakvéleménye mellett az aláírás valódiságát bizonyító véleményként értékelte a Grafológiai Intézet valószínűségi véleményét is, valamint a magánszakértői véleményt is.

A további szakértői bizonyításra irányuló felperesi indítványt írásszakértői szakvéleményeket felülvizsgáló testület hiánya miatt elutasította. Elutasította az **U. J.** és a Dr. **K. L.** igazságügyi szakértők együttes meghallgatására irányuló indítványt is azon okból, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás után nem várható, hogy **U.** szakértő az általa képviselt véleménytől eltérne.

A végrendelet valódiságát alátámasztó bizonyítékként értékelte az örökhagyó tanúvallomásokkal valódiságában bizonyított naplójának az ítélete indokolásában kiemelt bejegyzéseit, melyek megerősítették, hogy a néhainak volt végrendelezési akarata az alperes javára, a „favor testamenti” megtalálható volt benne, és bizonyította a végrendelet tartalmát is. A napló ezen bejegyzései egyértelműen bizonyítják, hogy az örökhagyó mikor került kapcsolatba az alperessel, ez a kapcsolat hogyan alakult olyanná, amely az örökhagyót arra indította, hogy végrendeletét tegye.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása és keresetének történő helytadás az alperes perköltségben marasztalása iránt a felperes élt fellebbezéssel. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet az elsőfokú bíróság egyoldalú szemléletét tükrözi, amikor az örökhagyó végrendekezési szándékának megállapításakor egyedül csak a naplóbejegyzéseket értékelte, a „favor testamenti” elvét gyengítő és kizáró körülményeket figyelmen kívül hagyta. Ilyen körülmény a felperes álláspontja szerint, hogy az alperes olyan magatartást tanúsított, hogy a néhait a családtagjaitól szinte elzárta, a megismerkedésüket követően a felperes és testvérei közötti találkozások gyakorlatilag megszűntek. A 2006. március 12-i, a végrendekezési szándékot megfogalmazó naplóbejegyzéstől a végrendelet keltéig több, mint 1 év telt el, és az elsőfokú bíróság által értékelt további bejegyzések ennél is korábbiak. Azokból tehát nem lehet következtetni a végrendekezési szándék fennállására, különös tekintettel arra, hogy az állítólagos végrendelet elkészítése után járt az örökhagyó a szülőfalujában és nyilatkozta jegyzőkönyvben is, hogy **K. Z.** testvérével együtt az édesapja sírjába kívánnak temetkezni. A perbe bevont szakértők, **U. J.** szakértő kivételével mellőzték ezen jegyzőkönyv vizsgálatát, és az elsőfokú bíróság ezt tudomásul véve hozta meg döntését. Különös, hogy 2007. április 25-én a temetkezésével kapcsolatosan úgy teszi meg a szükséges intézkedéseket, hogy néhány nappal előtte az alperes javára végrendekezett, és az alperes szerint a **m.-i** temetőbe kívánt temetkezni, és minderről a testvérének egyetlen szót sem szólt. Roppant furcsa, hogy a végrendeletében nem tesz említést arról, hogy hová kíván temetkezni. A 2006. március 12-i naplóbejegyzés és végrendelet kelte között az örökhagyó és az alperes többször erőteljesen veszekedett, ezért sem lehetett a bejegyzésből a „favor testamenti” meglétére következtetni. Továbbra is különösnek tartja a végrendeleti tanúk személyét, s hogy homály fedi a végrendelet készítőjét, és több, mint szokatlan, hogy az csak 1 példányban készült. Az alperes sem volt benne biztos, hogy a per tárgyát képező állítólagos végrendelet alapján örökölni fog, melyre utal, hogy az ingóságok javát még az örökhagyó életében elszállította.

A szakértői bizonyítás továbbfejlesztésére irányuló bizonyítási indítványát változatlanul fenntartotta. Kijelölt testület hiányában is megoldható a testületi véleményalkotás. Bevett gyakorlat ugyanis, hogy a bíróság által kirendelt szakértő másik két szakértő bevonásával testületi véleményt készít, a szakértői vélemény továbbfejlesztését ilyen módon kérte, mert csak az ily módon készült szakértői vélemény eredményét tudná megnyugtatónak elfogadni. **U. J.** szakértő nemleges álláspontját a perben következetesen fenntartotta. Furcsállja, hogy az elsőfokú bíróság az alperes által beszerzett magánszakértői véleményt végig aggálytalan szakértői véleményként kezelte annak ellenére, hogy a felperesi oldal a szakértő személyéről csak a szakvélemény kézbesítésekor értesült, így az nem értékelhető többre egyszerű magánokiratnál. **Bné P. A.** pedig csak valószínűségi véleményt adott és betegsége miatt **U. J.**-vel való együttes személyes meghallgatására lehetőség nem volt. Dr. **K. L.** írásszakértő meglehetősen rövid, mellékleteket nem tartalmazó, állításait csak utalásszerűen alátámasztó szakvéleményt írt, és **U. J.** szakértővel való együttes meghallgatását az elsőfokú bíróság a Legfelsőbb Bíróság által kialakított bírói gyakorlatot figyelmen kívül hagyva mellőzte.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme helyes indokai alapján az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés alaptalan.

Az ítéletábra a keresetnek a megtámadott végrendelet semmisségére hivatkozására figyelemmel mutat rá arra, hogy a végrendelet nem lehet semmis. Semmisségre ugyanis a Ptk. 234. §-ának (1) bekezdése alapján bárki határidő nélkül hivatkozhat, és a PK. 32. sz. állásfoglalás helyébe lépett 1/2010. PK. véleményben kifejtettek szerint a semmisséget a bíróság hivatalból köteles figyelembe venni. Ezzel szemben a Ptk. 653. §-a értelmében a bíróság a végrendelet érvénytelenségét hivatalból nem, csak az érdekelt arra hivatkozása esetén és kizárólag az érvényesített megtámadási ok alapján vizsgálhatja, és csak a perben álló felek egymás közötti viszonyában nyilváníthatja a végrendeletet érvénytelenné. A végrendelet érvénytelensége tehát relatív, a hagyatékra csak a sikeres megtámadással élt törvényes örökös örökrésze korlátozódik, a hagyaték többi részében a végrendeleti öröklés érvényesül.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a kereset elbírálásához szükséges mértékben feltárta, a további szakértői bizonyítást indokoltan mellőzte. A bizonyítási eljárás adatainak a Pp. 206. §-a (1) bekezdésének megfelelő, ítélete indokolásában kellően megokolt mérlegelése eredményeként megalapozottan állapította meg, hogy a keresettel támadott végrendeletet az örökös írt alá, az a keresetben megjelölt érvénytelenségi okban nem szenved. Az elsőfokú bíróság minden, a keresetben megjelölt érvénytelenségi ok szempontjából releváns körülményt mérlegelési körébe vont, a fellebbezésben hiányolt körülményeket, mint nem relevánsakat indokoltan rekesztette ki a mérlegelési köréből.

A jogalkotó a Ptk. 629. §-a (1) bekezdés b) pontjának megfelelő alakiságokkal rendelkező végrendelet érvényessége mellett törvényi vélelmet állít fel, melynek megdöntése a perben a felperest terhelte. A felperesre hárult annak bizonyítási kötelezettsége, hogy az alakilag érvényes végrendeleten az aláírás nem az örökös, és ezt a felperes nem bizonyította.

Az írásszakértés nem egzakt tudomány. A jogalkotó sem tekintette annak, amit bizonyít, hogy a Pp. 197. §-ának (3) bekezdésében elsőként a bíróságot jogosítja fel a vitatott aláírás valódiságának véleményezésére, megítélésére, és az írásszakértői bizonyítást csak a szükséghez képest, abban az esetben kívánja meg, ha a bíróság számára a vitatott aláírás valódisága más olyan írással való összehasonlítás alapján, aminek valódisága nem kétséges, nem egyértelmű. Az egzaktitás hiányát bizonyítják a perbeli írásszakértői vélemények is. Közben mindenki megindokolta véleményét, a négy szakértő közül kettő volt kategorikusan, és egy nagy valószínűséggel egyező állásponton az aláírás valódiságát állítva, míg **U. J.** szakértő az aláírás valótlanságát megállapító álláspontjához véleményének többszöri írásbeli kiegészítése és többszöri szóbeli meghallgatása ellenére ragaszkodott, csak annak indokait módosította. Az ítéletábra tapasztalata szerint - lévén nagyon intuitív tudomány - az írásszakértők nem, vagy csak rendkívül kivételes esetben változtatnak véleményükön. Az elsőfokú bíróság nem vétett eljárási hibát, amikor eltekintett **U. J.** és Dr. **K. L.** szakértő együttes meghallgatásától. **U. J.** addigi perbeli magatartása ismeretében alappal tekintette esélytelennek a kettejük közötti ellentmondás feloldását a kettejük együttes meghallgatásával.

A szakértői vélemény egy a bizonyítékok sorából, azt a bíróság az egyéb perbeli bizonyítékokkal együttesen mérlegelve értékeli, fogadja el, vagy nem, ítélezése alapjául. Így **U. J.** szakértő véleménye is csupán egy bizonyíték, amit semmi más peradat nem támaszt alá, indokainak nem kellően megalapozottan megokolt változtatásai miatt önmagában is aggályos. Dr. **K. L.** az addigi szakértői bizonyítás eredményének ismeretében, az előtte keletkezett szakértői véleményeket is szakmailag elemezve és véleményezve alkotta meg azon határozott és egyértelmű véleményét, hogy az aláírás az örökhagyóé. E véleményét nagy valószínűséggel alátámasztotta a Grafológiai Intézet szakértőjének véleménye is, aki - személyes nyilatkozata szerint - csak azért nem adott kategorikus véleményt, mert nem tudott minden ellentmondást feloldani. Dr. **K. L.** véleményében rámutatott e bizonytalanság mögött rejlő szakmai hiányosságra, de a szakértő irányultságát helyesnek ítélte. A valószínűségi vélemény konkrét esetben és általában is pozitív bizonyítékként értékelendő, ha azt egyéb peradatok is alátámasztják, és önmagában a véleményezés valószínűségi szintje nem ok a pozitív bizonyítékok sorából kirekesztésre. Dr. **T. E.**nek az alperes felkérésére adott szakvéleménye önmagában valóban csak a fél előadásának minősülne. A Pp. 3. §-a (5) bekezdésében megfogalmazott szabad bizonyítás elve alapján a Pp. 166. §-ának (1) bekezdésére is figyelemmel bizonyítási eszköz a magánszakértő tanúvallomása is, s a bíróság Dr. **T. E.**t tanúként meghallgatta, aki véleményét fenntartotta, ezáltal a szakértői véleménye is a bizonyítási eljárás részévé vált, és Dr. **K. L.** e szakvélemény helyességét alátámasztotta. Az ítéletablának is az inkriminált aláírásnak a perben rendelkezésre álló számos, eredetiségében nem vitatott aláírással való összehasonlítása alapján az a benyomása, hogy az az örökhagyó aláírása, amit a végrendeleti tanúk vallomása is alátámasztott.

A végrendeleti tanúk ismerték az örökhagyót, személyükkel szemben a Ptk. 631. §-ában megfogalmazott kizáró okok egyike sem áll fenn, a két tanú vallomásának mellőzésére a perben semmilyen indok és magyarázat nincs. Az alperes ugyanakkor hihető és a per adataival is megokolható magyarázatot adott arra, hogy miért nem kívánt az örökhagyó a közvetlen környezetéből végrendeleti tanút választani. **Sz. Gy.**, a néhai szomszédja vallomásából és a naplóbejegyzésekből is megállapíthatóan az örökhagyó zárkózott, meglehetősen magányos ember volt, aki nagyon hosszú ideje élt már egyedül, és nem nagyon voltak vendégei, a rokonsága sem látogatta. Évente kétszer egy munkatársa látogatta meg, akit a bíróság tanúként is meghallgatott. Az elsőfokú ítélet indokolásában kiemelt napló-bejegyzések szemléltetik az örökhagyóban a végrendeletkezés szándéka kialakulásának folyamatát, **Sz. Gy.** tanú előtt is többször hangoztatta, hogy mindenét arra hagyja, aki őt ellátja, gondozza, ez a személy pedig nem vitatottan az alperes volt. **S. I.**, a volt munkatárs tanúvallomása szerint az örökhagyó elmondta neki, hogy végrendeletkezett, és mivel a beszélgetésből kiderült, hogy a végrendeletet nem ügyvéd készítette és otthon írták alá, a tanú rákérdezett, hogy a végrendelet aláírásakor voltak-e tanúk, melyre az örökhagyó igennel válaszolt. Az örökhagyó környezetében volt olyan család, aki szívesen kötött volna az örökhagyóval tartási-gondozási szerződést, és annak megkötésében az alperessel való megismerkedéséig reménykedett is, ami **Sz. J.** és **O. Jné** tanúk vallomásából is kiderül, nem csupán az alperes tényállításából. Így érthető, hogy az örökhagyó - akár a környezetével való jó viszony fenntartása végett is - nem kívánta megosztani ezt a titkát a közvetlen lakókörnyezetével, és a testvéreivel, rokonságával sem volt olyan bizalmas viszonyban, hogy ezt velük közölte volna, amint azt a felperes és **T. Z.**

tanúvallomása is igazolja. Ez utóbbi tényből azonban nem következik a végrendelet hamissága, és legfőképpen nem bizonyíték a kereseti tényállításra.

Mindezen bizonyítékok együttes mérlegelése meggyőzően igazolja a végrendeleten az örökgyógó aláírásának valódiságát, és a további szakértői bizonyításra - pusztán azért, hogy a felperes a döntésben jobban meg tudjon nyugodni - szükség nem volt. Az aláírás valódiságát alátámasztó három szakértői véleményt, a fentebb felsorolt bizonyítékok együttes mérlegelése mellett, **U. J.** szakértői véleménye nem teszi kétségessé, s a további szakértői bizonyításra önmagában nem indok, hogy e szakvélemények nem szolgálták a felperes érdekét, ezért azokat elutasítja.

A felsorolt bizonyítékokkal szemben a felperesnek kellett volna bizonyítania, hogy az aláírás nem valódi. Az általa felhozott körülmények egyike sem minősül bizonyítéknak, és egyikük sem adhat alapot a bizonyítékoknak a fentiektől eltérő mérlegelésére.

Minden társas kapcsolatban előfordul veszekedés, attól még egy kapcsolat lehet harmonikus. Teljesen irreleváns, hogy az örökgyógó hová akart temetkezni, ha az alperes végakarata ellenére temette M.-re, abból a végrendelet érvénytelensége nem következik. A felperes ezen tényállításának egyébként ellentmond az alperes által csatolt alakilag hiteles számla tartalma, amely alátámasztja azon alperesi tényállítást, hogy az örökgyógó személyesen 2007. április 17-én a **m.-i** temetőben urnasírhelyet váltott meg magának. Miután sem a temetkezés helyéből, sem a 2007. április 25-i jegyzőkönyv tartalmából a végrendelet érvénytelensége nem következik, irreleváns, hogy e jegyzőkönyv alakilag vagy tartalmában hiteles-e, ezért nem vétett eljárási hibát az elsőfokú bíróság, amikor az alperesnek a jegyzőkönyv hitelességét megkérdőjelező előadását követően e kérdésben a bizonyítást nem találta szükségesnek és a feleket ennek megfelelően bizonyításra nem hívta fel.

Az alperes az ingóságok elszállítását azzal magyarázta, hogy azok a sajátjai voltak. Az elszállítás tényéből csak az következik, hogy az alperes fenyegetve érezhette magát, a végrendelet hamisságára azonban még közvetett bizonyítékként sem értékelhető, miként az sem, hogy a végrendeletet nem ügyvéd készítette, a készítő személye ismeretlen, és hogy csak 1 példányban készült. A közvetett bizonyítékok sajátossága ugyanis, hogy olyan zárt láncolatot kell alkotniuk, ami minden más következtetés lehetőségét kizárja, s a végrendelet érvényességét alátámasztó közvetlen bizonyítékokkal szemben ezen körülmények közvetett bizonyítékként nem értékelhetőek.

Végezetül kitér az ítéletábra arra, hogy az elsőfokú ítélet indokolásában is használt és a felperes által többször alkalmazott „favor testamenti” elve nem a végrendelet érvényessége vizsgálatának, hanem az érvényes végrendeletnek értelmezési módja. Abban az esetben ugyanis, amikor nehézséget jelent annak eldöntése, hogy az örökgyógó az egész vagyonáról vagy annak csupán meghatározott részéről kívánt-e végrendelettel rendelkezni, az úgynevezett akarati elv szem előtt tartásával a „favor testamenti” elvének érvényre juttatásával lehet megtalálni a helyes megoldást. A „favor testamenti” elvének érvényre juttatása a végrendelet értelmezésénél a végrendeletkező valódi akaratának felderítését jelenti.

Az ítéltábla a kifejtett indokok alapján az elsőfokú bíróság érdemben és indokaiban is helyes ítéletét - indokolásának csupán a fellebbezés szükségeltette kiegészítésével - a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles a jogi képviselővel eljáró alperes javára fellebbezési eljárási költséget fizetni a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján megállapított összegben.

A felperes a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és 15. §-ának (1) és (3) bekezdése alapján köteles az illetékfeljegyzési joga folytán előzetesen le nem rótt fellebbezési illetéket az államnak utólag megtéríteni az Itv. 46. §-ának (1) bekezdése alapján megállapított összegben.

D e b r e c e n, 2010. október 14.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Szabóné dr. Bélteky Erzsébet s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -